

Rosa Luxemburg

Nationalförsamlingen

1918

Från ”Deutsche Tageszeitung”, ”Vossische Zeitung” och ”Vorwärts” till den oavhängiga ”Die Freiheit”, från Reventlow, Erzberger och Scheidemann till Haase och Kautsky ljuder ett unisont rop på nationalförsamlingen och ett lika unisont ångestskri inför iden: makten åt arbetarklassen.

Hela ”folket”, hela ”nationen” skall utses till att genom majoritetsbeslut avgöra revolutionens vidare öden.

Från offentliga och hemliga agenter åt de härskande klasserna är denna paroll självklar. Med de kapitalistiska kassaskåpens väktare diskuterar vi varken *i* nationalförsamlingen eller *om* nationalförsamlingen.

Men även oavhängiga ledare ställer sig i denna avgörande fråga på kapitalknektarnas sida.

Som Hilferding förklarar i ”Die Freiheit”, vill de på detta sätt bespara revolutionen tvånget att gripa till våld, att börja ett inbördeskrig med alla dess fasor. Småborgerliga illusioner! De föreställer sig den väldigaste sociala revolutionen i mänsklighetens historia som ett samkväm, där de olika samhällsklasserna lugnt, fint och ”värdigt” diskuterar med varandra och sedan skrider till omröstning – kanske till och med enligt den berömda ”fårhopparmetoden”.¹ När då kapitalistklassen ser, att den är i minoritet, så förklarar dess väldisciplinerade parlamentsparti suckande: Inget att göra åt det! Vi ser, att vi blivit nedröstade, så vi fogar oss och överlämnar alla våra jordegendomar, våra fabriker och gruvor, alla våra brandsäkra kassaskåp och våra fina profiter till arbetarna ...

Sannerligen, Lamartines, Garnier, Pages och Ledru-Rollins släkte, släktet av småborgerliga illusionister och pratmakare av årgången 1848 har inte dött ut än; det har återuppstått – utan nyhetens glans och talang och lockelse – i tråkigt-pedantisktlärd tysk upplaga i Kautskys, Hilferdings och Haases gestalter.

Dessa djupsinniga marxister har glömt bort socialismens ABC.

De har glömt, att bourgeoisin inte är ett parlamentsparti, utan en härskande klass, som är i besittning av samtliga ekonomiska och sociala maktmedel.

Dessa värda junkrar och kapitalister håller sig endast lugna så länge den revolutionära regeringen nöjer sig med att företa en försiktig försköning av det kapitalistiska löneförhållandet. De är endast snälla så länge revolutionen är snäll, dvs. så länge det borgerliga klassherraväldets livsådra: den kapitalistiska privategendomen, löneförhållandet och profiten inte skadas.

Om profiten skadas, om privategendomen utlämnas, då blir det slut på gemytligheten.

Dagens idyll, där vargar och får, tigrar och lamm fredligt betar vid varandras sida som i Noaks ark, kommer att räcka precis till det ögonblick då det blir allvar med socialismen.

Så snart den ryktbara nationalförsamlingen verkligen beslutar att förverkliga socialismen i dess helhet, att utrota kapitalherraväldet med roten, begynner också kampen. Om bourgeoisins hjärta blir träffat – och bourgeoisins hjärta klappar i kassaskåpen – kommer den att kämpa på

---

¹ ”Fårhopparmetoden” är ett omröstningsförfarande, som tillgår så, att de röstande lämnar salen genom olika utgångar och därvid räknas. Ö.a.

liv och död för sitt herravälde och stapla upp tusentals synliga och osynliga hinder för de socialistiska åtgärderna.

Allt detta är oundvikligt. Allt detta måste vi kämpa oss igenom, avvärja och slå ned – med eller utan nationalförsamling. Det ”inbördeskrig”, som man med sådan skräck söker förvisa ur revolutionen, låter sig inte förvisas. Ty inbördeskrig är endast ett annat namn för klasskamp, och förhoppningen att kunna genomföra socialismen utan klasskamp, genom majoritetsbeslut i parlamentet, är en löjlig, småborgerlig illusion.

Vad har man alltså att vinna på denna fega omväg över nationalförsamlingen? Man stärker bourgeoisins position, man försvagar och förvirrar proletariatet med tomma illusioner, man plottrar bort och förlorar sin tid och sina krafter på ”diskussioner” mellan vargar och lamm, man spelar kort sagt alla de element i händerna, som har för avsikt att lura proletariatets revolution på dess socialistiska mål, att försvaga revolutionen till en borgerlig, demokratisk revolution.

Men frågan om nationalförsamlingen är ingen lämplighetsfråga, ingen fråga om större eller mindre ”bekvämlighet”. Den är en principfråga, en fråga om revolutionens socialistiska självkänedom.

Under den stora franska revolutionen utgjordes det första, avgörande steget i juli år 1789 av att de tre olika stånden samlades till en gemensam nationalförsamling. Detta beslut satte sin stämpel på hela vidareutvecklingen av revolutionen, det var symbolen för att en ny, borgerlig samhällsordning segrat över medeltidens feodala ståndssamhälle.

På samma sätt är arbetarparlamentet, stads- och landsortsproletariatets representanter, symbolen för den nya socialistiska samhällsordningen, som bärs upp av den pågående proletära revolutionen. Detta politiska organs klasskaraktär är sålunda symbolen för klasskaraktären hos revolutionens egentliga uppgift.

Nationalförsamlingen är en kvarleva från de borgerliga revolutionerna, ett skal utan innehåll, rekvisita från tiden för de småborgerliga illusionerna om ett ”enat folk”, om den borgerliga statens ”frihet, jämlikhet och broderskap”.

Den som i dag vill tillgripa nationalförsamlingen, återför medvetet eller omedvetet revolutionen till de borgerliga revolutionernas historiska utvecklingsskede; den som gör detta är en hemlig agent för bourgeoisin eller en omedveten småborgerlig ideolog.

Under fältropet: demokrati eller diktatur! kämpar man om nationalförsamlingen. Också denna den kontrarevolutionära demagogins paroll övertar de socialistiska ledarna lydigt, utan att märka, att alternativet är en demagogisk förfälskning.

Frågan i dag gäller inte demokrati eller diktatur. Den fråga, som historiens utveckling bragt på dagordningen lyder: *borgerlig* demokrati eller *socialistisk* demokrati. Ty proletariatets diktatur är i socialistisk bemärkelse en demokrati. Proletariatets diktatur är inte, som den kapitalistiska profitens agenter målmedvetet söker påstå, bomber, uppror, kravaller eller ”anarki”, utan den består i att använda alla politiska maktmedel för att förverkliga socialismen, för att expropriera kapitalistklassen – i den revolutionära proletariatetsmajoritetens intresse och på dess uppdrag, sålunda i en anda av socialistisk demokrati.

Det kan inte finnas någon socialism utan denna medvetna vilja och dessa medvetna handlingar från proletariatets majoritet. För att skärpa detta medvetande, stålsätta denna vilja och organisera dessa handlingar behöver vi ett klassorgan: riksparlamentet av proletärer i stad och på land.

Redan inkallandet av en sådan arbetarrepresentation i stället för en nationalförsamling i stil med de borgerliga revolutionernas är i och för sig en akt av klasskamp, en brytning med det borgerliga samhällets historiska förflutna, ett mäktigt medel att väcka proletariatets massor, en första skarp krigsförklaring mot kapitalismen.

Inga undanflykter, inga tvetydigheter – tärningen måste falla. Den parlamentariska kretinismen var i går en svaghet, i dag är den en tvetydighet, och i morgon kommer den att vara ett förräderi mot socialismen.

"Die Rote Fahne", den 20 november 1918.